

Arrest

nr. 164 913 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake:

1. X alias X
2. X alias X
3. X alias X
4. X alias X
5. X
6. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, X alias X, X alias X, X alias X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUGGENHOUT, die loco advocaat J. BELDÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 9 januari 1976.

De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 26 januari 1998.

De derde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 30 maart 2000.

De vierde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 24 januari 2005.

De vijfde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 19 januari 2006.

De zesde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 25 april 2007.

De eerste verzoekende partij is de moeder van de andere verzoekende partijen.

Op 28 september 2006 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 7 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 19 februari 2007 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing dat verder onderzoek nodig is en dat de verzoekende partijen voorlopig toegelaten worden tot verblijf op Belgisch grondgebied in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling.

Op 18 maart 2008 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 3 april 2008 tekent de eerste verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 23 juli 2008 met nummer 14 343 verwerpt de Raad het beroep.

Op 15 juli 2008 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op dezelfde dag dienen de verzoekende partijen ook een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 januari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van 15 juli 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 10 februari 2009 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 5 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*), uit te vaardigen.

Op 10 maart 2009 vordert de eerste verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet bij de Raad.

Op 18 maart 2009 wordt de beslissing van 29 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ingetrokken.

Op 1 april 2009 dient de eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van 7 mei 2009 met nummer 26 991 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 29 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 14 december 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van 1 april 2009 en de aanvraag van 15 juli 2008 onvankelijk.

Op 20 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van 15 juli 2008 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt op 10 oktober 2010 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht

Op 15 september 2011 dient de eerste verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 februari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 april 2009 ongegrond. Deze beslissing wordt op 4 maart 2013 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 20 februari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 september 2011 onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 4 maart 2013 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op 4 maart 2013 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van de beslissing van H.(...) J.(...) , Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde;

E.(...), E.(...) geboren te Grozny op 09.01.1976, nationaliteit Rusland (Federatie van) en haar minderjarige kinderen:

E.(...), R.(...) geboren op 26.01.1998, nationaliteit Rusland (Federatie van)

E.(...), I.(...) geboren op 30.03.2000, nationaliteit Rusland (Federatie van)

E.(...), M.(...) geboren op 24.01.2005, nationaliteit Rusland (Federatie van)

E.(...), S.(...) geboren op 19.01.2006, nationaliteit Rusland (Federatie van)

T.(...), L.(...) geboren op 25.04.2007, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° *Zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

Zij werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20.03.2008. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 25.07.2008.

Haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter werden ongegrond verklaard op datum van 14.02.2013."

Op 7 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Deze beslissing is nog niet ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van gebrek aan belang met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten aangevoerd. De verwerende partij stelt:

"Het thans bestreden bevel werd gesteund op art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5° 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd".

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekers betwisten niet in het Rijk te verblijven langer dan overeenkomstig artikel 6 Vreemdelingenwet toegelaten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekers dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 verzoekers opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk."

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor

de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient het volgende te worden opgemerkt.

Daarenboven is er van een gebonden bevoegdheid slechts sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord “moet”, in voormeld artikel 7, sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10° van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009 nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het recht op onderwijs, zoals bedoeld in artikel 2 van het eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de omzendbrief van 24 februari 2003 betreffende het recht op onderwijs voor kinderen zonder wettig verblijfsstatuut en schending van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Het recht op onderwijs, als internationaal gewaarborgd en fundamenteel recht op onderwijs dient gevrijwaard te worden voor alle kinderen, ook deze zonder een verblijfsrecht

Door verzoekster en haar kinderen thans het grondgebied te doen verlaten, zou het recht op onderwijs geschonden worden.

Niet alleen is het al april en loopt het schooljaar bijna ten einde, ook liepen de kinderen al heel hun leven, minstens de laatste 6 jaren in België school, waardoor een terugkeer naar Tsjetsjenië minstens in het verlies van een schooljaar zou resulteren.

De jongste kinderen zijn het Russisch of Tsjetsjeens amper machtig.

De schade die de kinderen zouden ondervinden bij het afbreken van een schooljaar, 2 maanden voor de beëindigen ervan, is buitenproportioneel groot in vergelijking met het nagestreefde doel.

Nu sommige van de kinderen in het bijzonder onderwijs les volgen en er in Tsjetsjenië geen vergelijkbare onderwijsrichting bestaat, kan de impact van de uitvoering van het bevel zeer aanzienlijk zijn.

Rekening dient ook gehouden te worden met het feit dat verzoekers de afgelopen 5 jaar legaal op het grondgebied verbleven en dus geen rechten trachten te putten uit een illegaal verblijf.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“Verzoekster stelt dat 2 van haar kinderen bijzonder onderwijs volgen en dat zij geen banden hebben met het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers de wettigheid en de motieven van de bestreden beslissing niet betwisten, maar slechts kritiek uiten op de gevolgen die het bevel om het grondgebied te verlaten voor hen zal hebben.

Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing verzoekers niet belet om onderwijs te volgen in Rusland.

Verzoekers stellen niet dat het bijzonder onderwijs, die 2 van de kinderen volgen, niet beschikbaar zou zijn in Rusland.

Verzoekers verblijven op dit moment illegaal in het Rijk en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Het argument dat de kinderen geen banden hebben met Rusland doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.”

3.1.3. De Raad benadrukt dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Het kan dus aanvaard worden dat een Staat verblijfsvoorwaarden bepaalt die dienen te worden vervuld, *in casu* in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten de gedane feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing niet, met name dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden is. Het feit dat de verzoekende partijen een tijd lang een attest van immatriculatie hadden, verandert niets aan het feit dat dit nu is ingetrokken en de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Immers, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, werden zij niet als vluchteling erkend en ze hebben ook geen subsidiaire bescherming gekregen door de commissaris-generaal of de Raad in hoger beroep. Ook wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betogen dat er in hun land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Wel betogen zij dat sommige van de kinderen “bijzonder” onderwijs behoeven en dat er in Tsjetsjenië geen vergelijkbare onderwijsrichting bestaat. Ook voeren verzoekers aan dat de jongste kinderen het Russisch of het Tsjetsjeens amper machtig zijn. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers in hun verzoekschrift nalaten te preciseren van welk soort “bijzonder” onderwijs sommige kinderen genieten. Uit de beslissing van 20 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, blijkt dat drie kinderen buitengewoon lager onderwijs type 1 volgen. Voorts wordt in de beslissing van 20 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, aangegeven dat verzoekers niet aantonen dat gespecialiseerd onderwijs in het land van herkomst niet beschikbaar is. In hun huidig verzoekschrift laten verzoekers wederom na om aan te tonen dat er geen gelijkaardig onderwijs beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekers beperken zich tot de blote bewering dat gelijkaardig onderwijs in Tsjetsjenië niet beschikbaar is, maar laten na om dit met een begin van bewijs te staven. De Raad wijst nog op het feit dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Waar verzoekers stellen dat de jongste kinderen amper de Russische of Tsjetsjeense taal machtig zijn, wijst de Raad erop dat de verzoekers hiervan wederom geen begin van bewijs bijbrengen. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat het Nederlands niet de moedertaal is van verzoekers, maar dat ze hun best doen om het Nederlands te leren. Gelet op deze gegevens is het weinig geloofwaardig dat de jongste kinderen amper Russisch of Tsjetsjeens spreken, en dient dit gestaafd te worden door een begin van bewijs. Ook maken verzoekers niet aannemelijk dat de jongste kinderen niet in staat zouden zijn om hun Russisch of Tsjetsjeens te verbeteren, zoals ze eveneens Nederlands hebben geleerd.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de kinderen niet teruggestuurd kunnen worden wanneer het schooljaar op zijn einde loopt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen op grond van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen aanvragen om de kinderen hun schooljaar te laten afronden.

Een schending van het recht op onderwijs wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de omzendbrief van 24 februari betreffende het recht op onderwijs voor kinderen zonder wettig verblijfsrecht en van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht. De Raad merkt op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar de bovengenoemde bepaling en de wet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS